

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

Комітет з питань правової політики

01008, м.Київ-8, вул. М. Грушевського, 5, тел.: 255-35-84

В И С Н О В О К

**щодо проекту Закону про внесення змін
до Закону України «Про судоустрій і статус суддів»
(щодо притягнення до дисциплінарної відповідальності судді,
який виніс рішення з порушенням меж застосування обмежень прав)
(реєстр. № 3104 від 21 лютого 2020 року)**

За дорученням Голови Верховної Ради України від 27 лютого 2020 року Комітет Верховної Ради України з питань правової політики розглянув на своєму засіданні 03 березня 2021 року (протокол № 49) проект Закону про внесення змін до Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (щодо притягнення до дисциплінарної відповідальності судді, який виніс рішення з порушенням меж застосування обмежень прав) (реєстр. № 3104 від 21 лютого 2020 року), поданий народним депутатом України Власенком С.В., (далі – Законопроект) та встановив таке.

Згідно з пояснювальною запискою до Законопроекту його метою є удосконалення правового механізму забезпечення права особи на справедливий суд, підвищення ефективності діяльності судової системи, удосконалення дисциплінарної відповідальності суддів. На думку автора Законопроекту, прийняття та реалізація цих заходів дозволить посилити утвердження в суспільстві верховенства права та законності, сприятиме відновленню довіри до суду і суддів.

Для досягнення поставленої мети Законопроектом пропонується у Законі України «Про судоустрій і статус суддів» визначити нові обов'язкові підстави притягнення судді до дисциплінарної відповідальності: 1) винесення суддею рішення з порушенням статті 18 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенції), що встановлено Рішенням Європейського Суду з прав людини (далі – ЄСПЛ), яке набрало статусу остаточного; 2) винесення суддею рішення, яким залишено без змін рішення суду нижчої інстанції, яким порушено статтю 18 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, що встановлено Рішенням Європейського Суду з прав людини, яке набрало статусу остаточного.

Крім того, передбачається визначити, що істотним дисциплінарним проступком, що є несумісним зі статусом судді та виявляє його невідповідність займаній посаді, є винесення суддею зазначених вище рішень.

Обговорюючи Законопроект, члени Комітету зазначили про таке.

1. Законопроект № 3104 від 21 лютого 2020 року повторює за своєю назвою, суттю та метою Законопроект № 2469 від 19 листопада 2019 року, який було повернуто 19 лютого 2020 року суб'єкту законодавчої ініціативи без його включення до порядку денного сесії та розгляду на пленарному засіданні Верховної Ради України як такий, що суперечить Конституції України.

Висновок про те, що положення зазначеного Законопроекту не відповідають визнаному статтею 8 Основного Закону України конституційному принципу верховенства права (у частині забезпечення правової визначеності, ясності і недвозначності норм як складових цього принципу) та порушують конституційні гарантії незалежності і недоторканності судді, що передбачені у статті 126 Конституції України, було надано Комітетом Верховної Ради України з питань правової політики, до предмета відання якого належать питання конституційного права.

Аналогічні за змістом зауваження до Законопроекту № 2469 були також в основі висновків Головного науково-експертного управління Апарату Верховної Ради України, Вищої ради правосуддя, Верховного Суду, Міністерства юстиції України тощо.

Відповідно до частин третьої та четвертої статті 94 Регламенту Верховної Ради України повернення законопроекту суб'єкту права законодавчої ініціативи здійснюється в 15-денний строк після отримання висновку головного комітету з повідомленням про причину повернення. Повернені законопроекти **можуть бути повторно внесені на розгляд Верховної Ради України за умови усунення недоліків, що стали підставою для їх повернення.**

Однак вже за 2 дні після повернення Законопроекту № 2469 суб'єкту законодавчої ініціативи С. В. Власенку – 21 лютого 2020 року – у Верховній Раді України ним було зареєстровано новий Законопроект № 3104 з ідентичною назвою та суттю, за виключенням пропозицій змін до статті 56 Закону України «Про вищу раду правосуддя» в частині обов'язкової підстави звільнення судді за винесення рішення з порушенням статті 18 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція), що встановлено Рішенням Європейського Суду з прав людини (далі – ЄСПЛ), яке набрало статусу остаточного, а також доповнення Закону України «Про судоустрій та статус суддів» окремою статтею 115-1 відповідного змісту.

Аналіз Законопроекту № 3104 свідчить, що у ньому не усунуто недоліків Законопроекту № 2469, адже пропонується розширити перелік підстав притягнення судді до дисциплінарної відповідальності. Зокрема, передбачається, що винесення суддею рішення з порушенням статті 18 Конвенції, що встановлено рішенням ЄСПЛ або винесення суддею рішення про залишення без змін рішення суду нижчої інстанції, яким порушено дану статтю Конвенції,

належить до істотних дисциплінарних проступків, а відтак тягне за собою звільнення судді з посади.

За змістом пропонованих норм додатковою підставою для дисциплінарної відповідальності судді є порушення статті 18 Конвенції, що встановлено рішенням ЄСПЛ. Відповідальність має своїм наслідком саме звільнення, оскільки проступок є істотним, який несумісний із статусом судді.

Члени Комітету вважають, що в цій частині законопроект не відповідає конституційним стандартам юридичної визначеності та незалежності суддів із таких причин.

Так, у статтях 106 та 109 Закону України «Про судоустрій та статус суддів» фактично уже передбачається підстава дисциплінарної відповідальності судді, якщо порушення встановлено рішенням ЄСПЛ. Однак не саме рішення про порушення Конвенції є такою підставою для відповідальності, а констатація у ньому порушень, які чітко передбачаються у статті 106. Наприклад, незаконна відмова в доступі до правосуддя, незазначення мотивів прийняття або відхилення аргументів сторін, порушення засад гласності процесу, порушення засад рівності всіх учасників процесу, незабезпечення обвинуваченому права на захист, порушення правил щодо відводу тощо.

Тобто чинні норми встановлюють наперед чіткий перелік підстав для притягнення судді до відповідальності, якщо вони констатовані рішенням ЄСПЛ. **Водночас наразі Законопроектом № 3104 пропонується встановити необмежену конкретними умовами підставу для відповідальності судді.**

В умовах, коли суддя зв'язаний законом, судовою практикою Верховного Суду, динамічною юридичною практикою, а також за умов відсутності практики ЄСПЛ щодо певних питань не завжди будь-яке порушення Конвенції, в тому числі щодо питань пропорційності та умов, де діє суддівський розсуд, може свідчити про дії, які несумісні із статусом судді. Тому наявність норми, яка не обмежує чіткими підставами для притягнення судді до відповідальності, є порушенням юридичної визначеності.

Звичайно, що порушення Конвенції є досить вагомою підставою для того, щоб вести мову про певну відповідальність суддів. Однак звільнення судді без розгляду альтернативи є прямим посяганням на його незалежність. За умови, коли кожен суддя керується певними юридичними нормами і практикою, ухвалення рішення ЄСПЛ щодо певного питання, у якому передбачається інше бачення щодо тлумачення Конвенції, йдеться про невинуватене втручання в діяльність судді.

Стандарти Конвенції часто перетинаються із стандартами конституцій різних держав. Інший погляд тлумачення цих стандартів, наприклад ВС США, не свідчить про несумісність із посадою судді тих суддів, які прийняли інше рішення. Або, наприклад, інший погляд ЄСПЛ щодо порушення Конвенції, ніж погляд суддів Об'єднаного королівства, не свідчить про невідворотність відповідальності цих суддів. Суддя при ухваленні рішення повинен мати чіткі підстави для відповідальності, для утвердження його незалежності.

Прикметно, що Вища рада правосуддя, надаючи негативний висновок щодо Законопроекту № 3104 (від 21 травня 2020 року № 1466/0/15-20), знов

наголосила, що відповідальність суддів, спричинена негативним рішенням ЄСПЛ, повинна ґрунтуватися виключно на висновку національного суду про наявність умислу або грубої недбалості в діях судді, а рішення ЄСПЛ не може використовуватись як єдина підстава для відповідальності суддів. На цьому ж наголошувалося і в *Висновку Венеційської комісії amicus curiae brief* для Конституційного Суду Республіки Молдова про право регресу держави до суддів від 13 червня 2016 року № CDLAD(2016)015, пункт 77 (a), (b), (c).

2. Аналізуючи Законопроект щодо відповідності його положень Конституції України (конституційності), слід враховувати таке.

Статтею 126 Конституції України визначено, що незалежність і недоторканність судді гарантуються Конституцією і законами України. Вплив на суддю у будь-який спосіб забороняється. Суддю не може бути притягнуто до відповідальності за ухвалене ним судове рішення, за винятком вчинення злочину або дисциплінарного проступку. Крім того, частиною шостою статті 126 Конституції України передбачено чітко визначений перелік підстав для звільнення судді, перелік яких є вичерпним.

Конституційний Суд України наголошує на тому, що незалежність суддів є невід'ємною складовою їхнього статусу. Вона є конституційним принципом організації та функціонування судів, а також професійної діяльності суддів. Незалежність суддів забезпечується, зокрема, особливим порядком притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності (*підпункт 1.1 пункту 1 резолютивної частини Рішення Конституційного Суду України від 1 грудня 2004 року № 19-рп/2004*).

На конкретизацію положень статті 126 Конституції України закони України «Про судоустрій і статус суддів» та «Про Вищу раду правосуддя» визначають підстави та процедуру притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності, що є достатніми для розгляду питань щодо справедливої та пропорційної їхній провині дисциплінарної відповідальності.

Так, відповідно до частини другої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» скасування або зміна судового рішення не має наслідком дисциплінарну відповідальність судді, який брав участь у його ухваленні, крім випадків, коли скасоване або змінене рішення ухвалено внаслідок умисного порушення норм права чи неналежного ставлення до службових обов'язків.

З цього законодавчого положення випливає три суттєві висновки, принагідні до розглядуваного питання:

1) Ухвалюючи рішення, ЄСПЛ не скасовує рішення національного суду, а встановлює порушення прав, передбачених Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод. До того ж, встановлення ЄСПЛ порушення Конвенції в рішеннях національних судів досить часто зумовлюється комплексними причинами, зокрема й недосконалим законодавством. ЄСПЛ вирішує спори з державами загалом, а не із суддями, тому констатація порушення статті 18 Конвенції не означає автоматично встановлення вчинення правопорушення суддею.

2) Дисциплінарні провадження щодо судді повинні стосуватися можливих випадків вчинення професійної неналежної поведінки, які є серйозними та непростими, а також такими, що порочать судову владу. Дисциплінарна відповідальність суддів не повинна поширюватися на зміст їх рішень та вироків, включаючи відмінності у тлумаченні права між суддями, або на випадки судових помилок, або на критику судів. Судді не можуть за жодних обставин оцінюватися з точки зору змісту їх рішень та вироків (ні прямо, ні шляхом обчислення відсотку скасованих рішень). Те, як суддя вирішує справу, ніколи не повинно бути основою для застосування санкції (*Київські рекомендації щодо незалежності судочинства у Східній Європі, на Південному Кавказі та у Середній Азії. Бюро демократичних інститутів та прав людини ОБСЄ (Київ, 23-25 червня 2010 року)*).

Отже, зміст судових рішень виключається зі сфери дисциплінарної юрисдикції, під яку підпадає суддя. Застосування суддею матеріального законодавства при розгляді й вирішенні справ є предметом перевірки виключно у судовому порядку, оскільки тлумачення закону захищено суддівським імунітетом. Отже, сама оцінка змісту судового рішення, зокрема його матеріально-правових аспектів, не може бути предметом дисциплінарного провадження. Якщо ж мають місце допущені суддею порушення матеріального права, дисциплінарна відповідальність судді може наставати лише за частиною другою статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (скасування або зміна судового рішення у випадку, коли порушення допущено суддею внаслідок умисного порушення норм права чи неналежного ставлення до службових обов'язків). Суттєвим аспектом цього положення є те, що у такому разі законодавство не передбачає автоматичної дисциплінарної відповідальності судді за скасування або зміну судового рішення.

3) Конститутивною ознакою судді під час здійснення правосуддя, відповідно до частини першої статті 129 Основного Закону, є його незалежність та керування верховенством права.

До прийняття Закону України «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)» від 2 червня 2016 року № 1401-VIII вважалося, що незалежність суддів є основною передумовою їх об'єктивності та неупередженості, а сам суддя при здійсненні правосуддя підкоряється лише закону і нікому не підзвітний; суддям забезпечується свобода неупередженого вирішення судових справ відповідно до їх внутрішнього переконання, що ґрунтується на вимогах закону (*абзац перший пункту 2 Постанови Пленуму Верховного Суду України «Про незалежність судової влади» від 13 червня 2007 року № 8*).

Сьогодні ж закріплення верховенства права як однієї із засад здійснення правосуддя замість конструкту законності після модернізації конституційного тексту 2016 року поставило питання не тільки пристосування правозастосування до нових конституційних реалій, але й переосмислення пануючого завдяки відомому французькому мислителю Ш. Л. Монтеск'є бачення судді лише як «вуст закону».

Судді як особи є вільними та зобов'язані приймати безсторонні рішення згідно з власною оцінкою фактів і знанням права без будь-яких обмежень, впливів, спонук, примусів, загроз або втручання, прямих або непрямих, з будь-якого боку і з будь-яких причин (*Монреальська універсальна декларація про незалежність правосуддя, прийнята на першій світовій конференції про незалежність правосуддя, у Монреалі, Квебек, Канада, 10 червня 1983 року*).

Міжнародні стандарти у галузі судочинства вимагають надати судді імунітет від будь-якої відповідальності за тлумачення та застосування закону та щодо встановлення фактів, якщо відповідні дії вчинені добросовісно. Так, саме добросовісне вирішення спору по суті, що ґрунтується на застосуванні суддею закону, не повинно призводити до звільнення судді з посади навіть тоді, коли рішення судді є помилковим, непопулярним чи неприйнятним для урядових службовців або інституцій. Належним засобом реагування для тих, хто не задоволений рішенням, є його оскарження відповідно до закону (*Декларація щодо принципів незалежності судової влади, схвалена Конференцією голів судів Центральної та Східної Європи. Бріуни, Хорватія, 14 жовтня 2015 року*).

Отже, суддя має юридичний обов'язок добросовісно вирішити спір та ухвалити рішення відповідно до свого внутрішнього переконання: це стосується як оцінки доказів, так і тлумачення права. Відсутність відповідного імунітету за добросовісну поведінку може призвести до ситуації, коли суддя під час здійснення правосуддя знаходиться під постійною загрозою притягнення до відповідальності, зокрема дисциплінарної, що виглядало б кричущим порушенням конституційного принципу незалежності суддівської діяльності.

4) Застосування принципу пропорційності як складової верховенства права передбачає також врахування обставин, що пом'якшують або обтяжують відповідальність, зокрема особи судді, ступеня його вини у вчиненні дисциплінарного проступку, наявності інших дисциплінарних стягнень тощо. Запропоновані Законопроектом зміни суперечать законодавчо визначеному підходу до вирішення питання притягнення судді до дисциплінарної відповідальності, що вимагає прийняття рішення лише за результатом з'ясування всіх обставин в кожному конкретному випадку.

Так, згідно з частиною п'ятою статті 50 Закону України «Про Вищу раду правосуддя» від 21 грудня 2016 року № 1798-VIII вид дисциплінарного стягнення визначається на основі принципу пропорційності, зокрема, враховуються характер дисциплінарного проступку судді, його наслідки, дані, що характеризують особу судді, ступінь його вини, наявність непогашених дисциплінарних стягнень, інші обставини, що впливають на можливість притягнення судді до дисциплінарної відповідальності.

Водночас зміни до частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» щодо доповнення цієї частини пунктами 20 і 20-1 про те, що підставами притягнення судді до дисциплінарної відповідальності є (*беззаперечно*, а не може бути – як зараз) винесення суддею рішення з порушенням статті 18 Конвенції, що визнано Рішенням ЄСПЛ, яке набрало статусу остаточного, а також рішення, яким залишено без змін зазначене рішення суду нижчої інстанції, безпосередньо суперечить приписам частини четвертої

статті 126 Конституції України, згідно із якими суддю *не може бути* притягнуто до відповідальності за ухвалене ним судове рішення, за винятком вчинення злочину або дисциплінарного проступку.

До того ж, з огляду на норму пункту 3 частини шостої статті 126 Основного Закону України, доповнення статті 109 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» частиною 9-1, якою пропонується встановити (так само беззаперечно), що винесення суддею зазначених вище рішень є істотним дисциплінарним проступком, що є несумісним зі статусом судді та виявляє його невідповідність займаній посаді, суперечить частині четвертій статті 126 Конституції України.

Отже, розширення підстав для дисциплінарної відповідальності і притягнення судді до такої відповідальності внаслідок самого лише факту винесення суддею рішення з порушенням статті 18 Конвенції, що визнано Рішенням ЄСПЛ, яке набрало статусу остаточного, за відсутності будь-яких ознак винної поведінки самого судді буде невинуватим, несправедливим і фактично підриватиме такий основоположний принцип здійснення правосуддя, як незалежність суддів.

Крім того, стаття 18 Конвенції не застосовується автономно, вона може застосовуватися лише у поєднанні зі статтею цієї Конвенції або Протоколами до неї, які визначають або обмежують права та свободи, які Високі Договірні Сторони зобов'язалися забезпечувати тим, хто знаходиться в їх юрисдикції (рішення ЄСПЛ у справах «Тимошенко проти України», «Луценко проти України», «Мерабішвілі проти Грузії»).

3. Висновок щодо неконституційності положень Законопроекту в частині встановлення прямої залежності дисциплінарної відповідальності суддів від негативного рішення ЄСПЛ у конкретній справі підтверджується й міжнародними стандартами у відповідній сфері.

Керівництво суддівським корпусом та процедура накладення дисциплінарних стягнень має бути організована так, щоб не підривати незалежність суддів, увага має звертатися тільки на об'єктивний розгляд справи по суті (*Загальна (Універсальна) хартія судді, ухвалена 17 листопада 1999 року Центральною Радою Міжнародної Асоціації Суддів в Тайпеї (Тайвань)*).

Так, дисциплінарне провадження має здійснюватися з урахуванням конституційного принципу незалежності суддівської діяльності, відповідно до якого воно не може бути спрямоване на оцінку судових рішень суддів, які можуть піддаватися критиці лише шляхом оскарження відповідно до закону (*Висновок № 1(2001) Консультативної Ради європейських суддів для Комітету Міністрів Ради Європи про стандарти незалежності судових органів та незмінюваність суддів від 1 січня 2001 року, пункт 69; Рекомендації CM/Rec(2010) 12 Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам щодо суддів: незалежність, ефективність та обов'язки від 17 листопада 2010 року, пункт 66; Велика Хартія суддів (основні принципи), ухвалена КРЄС на 11-му пленарному засіданні (Страсбург, 17-19 листопада 2010 року)*).

Адже якщо суддя може бути притягнений до юридичної та дисциплінарної відповідальності через його рішення, тоді неможливо зберегти судову незалежність або демократичний баланс гілок влади (*Висновок № 10 (2007) Консультативної Ради європейських суддів «Судова влада на службі суспільства», пункт 62*).

Тлумачення закону, оцінювання фактів та доказів, які здійснюють судді для вирішення справи, не повинні бути приводом для цивільної або дисциплінарної відповідальності, за винятком випадків злочинного наміру або грубої недбалості (*Рекомендації CM/Rec (2010) 12 Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам щодо суддів: незалежність, ефективність та обов'язки, пункт 66*).

Для того, щоб належним чином виконувати свої функції, суддя не може бути притягнений до дисциплінарної відповідальності за поданням держави чи незадоволеної сторони у справі, крім випадків, коли суддя визнаний винним за скоєння кримінального злочину або в разі, якщо його поведінка прямо суперечить установленим професійним суддівським стандартам. Якщо це правило не дотримується, то суддя змушений виконувати свої обов'язки під постійною загрозою звинувачення, що може, принаймні підсвідомо, вплинути на його рішення. А тому будь-яка спроба представників законодавчої і виконавчої влади притягнути суддю до дисциплінарної відповідальності за винесення конкретного рішення (якщо немає кримінального діяння чи прямого нехтування професійними суддівськими стандартами) є невиправданим втручанням у судовий процес і становить пряму загрозу незалежності суддів (*Резолюції Європейської асоціації суддів (Тронхейм, 27 вересня 2007 року), пункти 2, 3*).

Відповідно до висновку Європейської комісії «За демократію через право» (Венеціанська комісія) відповідальність суддів є допустимою лише за умови свідомого (умисного або з огляду на грубу недбалість) вчинення відповідного проступку. Отже, відповідальність суддів, спричинена негативним рішенням ЄСПЛ, повинна ґрунтуватися виключно на висновку національного суду про наявність умислу або грубої недбалості в діях судді. Рішення ЄСПЛ не може використовуватися як єдина підстава для відповідальності суддів (*Висновок Венеціанської комісії aticus curiae brief для Конституційного Суду Республіки Молдова про право регресу держави до суддів від 13 червня 2016 року № CDL-AD(2016)015, п. 77 (a), (v)*).

Отже, судді не повинні підлягати цивільній або дисциплінарній відповідальності стосовно тлумачення закону, встановлення ними фактів чи оцінки доказів при вирішенні справи, крім випадків умислу або грубої недбалості. Судові помилки при тлумаченні права повинні виправлятися належною системою оскарження. Якщо держава має обов'язок призначити відшкодування у разі неправильних дій судді, лише держава може ініціювати питання про відповідальність судді шляхом звернення до суду. Судді не повинні нести особисту відповідальність за рішення, скасовані або змінені при їх перегляді (*Мінімальні суддівські стандарти V. Дисциплінарне провадження та відповідальність суддів. Доповідь Європейської мережі рад правосуддя за 2014-2015 роки (Гаага, 5 червня 2015 року)*).

Тому не належить піддавати суддю у зв'язку з виконанням ним суддівських функцій будь-якій особистій відповідальності, навіть у разі, якщо відшкодування було здійснене державою, крім випадків умисного вчинення проступку (*пункт 22 Великої Хартії суддів (основні принципи), ухваленої КРЄС на 11-му пленарному засіданні (Страсбург, 17-19 листопада 2010 року)*).

З огляду на зазначене, міжнародні стандарти в аспекті допустимості притягнення судді до дисциплінарної відповідальності за умови констатації Рішенням ЄСПЛ порушення статті 18 Конвенції є одноставними та абсолютно визначеними. Результат їх аналізу свідчить про те, що винесення суддею такого рішення не може бути підставою для притягнення судді до дисциплінарної відповідальності.

Таким чином, встановлення на законодавчому рівні такої безумовної підстави для притягнення судді до дисциплінарної відповідальності, як винесення суддею рішення з порушенням статті 18 Конвенції, що визнано Рішенням ЄСПЛ, яке набрало статусу остаточного, не відповідає Конституції України та міжнародним стандартам у відповідній сфері, адже є загрозою порушення таких аспектів забезпечення балансу між вимогою відповідальності суддів і конституційною гарантією їх незалежності: а) тлумачення закону, оцінювання фактів і доказів, якими оперують судді для вирішення справи, не повинні бути приводом для дисциплінарної відповідальності, за винятком випадків злочинного наміру або грубої недбалості; б) дисциплінарне провадження може бути ініційованим, якщо суддя не виконав своїх обов'язків ефективно й належним чином (добросовісно); в) дисциплінарне провадження має провадити незалежний орган влади або суд з наданням гарантій справедливого судового розгляду і права на оскарження рішення; г) дисциплінарні санкції щодо суддів мають бути пропорційними; г) судді не повинні нести дисциплінарну відповідальність за випадки, коли їх рішення були скасовані або змінені.

Згідно із висновком Головного науково-експертного управління Апарату Верховної Ради України за результатами розгляду в першому читанні Законопроект доцільного відхилити.

Відповідно до частини першої статті 94 Регламенту Верховної Ради України Голова Верховної Ради України або відповідно до розподілу обов'язків Перший заступник, заступник Голови Верховної Ради України за наявності передбачених цією статтею підстав за пропозицією головного комітету чи тимчасової спеціальної комісії або Погоджувальної ради повертає внесений законопроект, проект іншого акта суб'єкту права законодавчої ініціативи без його включення до порядку денного сесії та розгляду на пленарному засіданні Верховної Ради України.

Підставою для повернення законопроекту, проекту іншого акта без його включення до порядку денного та розгляду на пленарному засіданні є, зокрема, висновок комітету, до предмета відання якого належать питання конституційного права, про те, що законопроект суперечить положенням Конституції України, крім випадків, коли він стосується внесення змін до Конституції України (пункт 1 частини другої статті 94 Регламенту Верховної Ради України).

На підставі викладеного вище Комітет з питань правової політики вирішив:

1. Визнати проект Закону про внесення змін до Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (щодо притягнення до дисциплінарної відповідальності судді, який виніс рішення з порушенням меж застосування обмежень прав) (реєстр. № 3104 від 21 лютого 2020 року), поданий народним депутатом України Власенком С.В., таким, що суперечить Конституції України.

2. Рекомендувати Голові Верховної Ради України повернути зазначений Законопроект суб'єкту права законодавчої ініціативи без його включення до порядку денного сесії та розгляду на пленарному засіданні Верховної Ради України.

Голова Комітету

А.Є. КОСТІН

СЕДО ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Підписувач: Костін Андрій Євгенович
Сертифікат: 58E2D9E7F900307B0400000053E22E001E348F00
Дійсний до: 27.01.2023 0:00:00

Апарат Верховної Ради України
№ 04-26/03-2021/79520 від 04.03.2021

423771